

Мельниченко Тетяна Михайлівна,
вчителька української мови та літератури
Одеського ліцею № 69

А травень у трави...

А травень у трави пелюстки влітає,
Прозоро, блакитно росою бринить.
І вітер гойдається в теплім розмаї.
Те все вже було., чи спинилася мить?

У сукню весільну вбирається вишня.
Бузкових парфумів густий аромат.
Той дотик весни, як сопрано найвище,
росте і стихає, живе на свій лад.

Ніяке не диво, не казка, не сон це,
то травень у небі збирає блакить,
і цвіт запашний закосичує сонцем,
і спогадом зривим невчасно ячить.

Ті травні були ...і щасливі, й бурхливі,
сумні і лихі тільки – пам'ять жива.
В завітчанім краї – скорботні могили...
В задимленім травні – війна.

Не слухно

Нам кажуть бути обачними,
і просять бути в безпеці,
бо хто ж тоді може пробачити
тривогу і страх у серці.

Говорять, щоб ми трималися
без паніки, й були мужніми.
А в нас та тривожність зламалася –
й поради на разі не слухні.

Нам кажуть бути сильними,
Тримати свій розум холодним.
Та вчити – то марні зусилля,
бо з часом не діє жодне.

Отож заберіть вашу втому,
а в наші болі не влазьте,
бо нам, як нікому, знайомі
і розпач зневіри, і щастя.

Давно помужніли під вибухи,
підвищився рівень стійкості.
Нам хоч би пів ночі тихої
та снів з кольоровою міццю.

І нас не проймають жалощі,
Зітхання вже теж не доречні.
Хай будем для них незламними,
вони для нас – просто сердечними.

Життя, як гойдалка

Життя, як гойдалка старенька у саду,
угору, вниз, із вітром навздогін.
Зависне в спогадах, і стрімко находу –
у круговерть розгойданих новин.

Могутньоплечий в роздумах горіх,
схопивши неба вічну синовись,
розгублено під блиск зірок старих
над гойдалкоючасу зажурився.

Минулі рухи – у колись забіги,
сучасного криклива завихрінь,
угору, вниз, ховає в сиву кригу
підкинуте безсилля поколінь.

Вічне

Різнокольорні мазки на зеленім –
Тюльпанів короновані поклони,
Ясніють філігранно аквареллю
щасливі вісники живих законів.

Невтомні весни народжують вічне,
Як тисяча сонць злітають над морем.
І те, що часом здається нам звичним,
Лишає слід неповторний з учора.

Повтікали, розбіглися рими...

Повтікали, розбіглися рими,
та лукаво зі сну визирають,
і лишають лиш світ невловимий,
від якого рятунку немає.

Заблукали рівненькі рядочки
і воліють ховатись, безсилі,
залишатися в спалахах ночі,
у тривожному смутку немилім.

Не дивує уже й не лякає
Обережна розгубленість слова.
Не гірчать, не ятрять, не проймають,
Хоч злітаються в рими знову.

* * *

Білий аркуш...Сон-неспокій...Тиша...
Чорними чорнилами –в минуле.
Спогади згірчилися і не тішать –
мрія-вивірка давно хвостом махнула.

Хоч скидались поспіхом у кошик
Всі печалі і щасливі миті,
Чому плин зухвало зміни вносив
у життя що чорно-білим шите.

Білий аркуш... Відповідь невдала,
виправдання – покручі знесилі.
Каяття й провини тінню стали
між рядками стертого курсиву.

Післяніччя

Коли післяніччя гірке і тягуче...
Обірвані «як ви?», «все штатно», «ви цілі?»...
Коли на думках ще обридливо й гучно,
Світанок вибрижує сонцем несміло.

І сиплються кадри, написані ніччю,
Руйнуються долі, життя і надії.
«Ми цілі, все в нормі»... Лиш схлипує відчай
Та сіре світання над згарищем мріє.

Коли післяніччя не ладне розрадить,
Не в силах розрадити болю немилість...
«Ми цілі, все добре» - чи так це, чи правда,
Бо тіло вціліло, душа надломилась.

* * *

Стирається шум, зливається крик,
морщинить біда і страх.
Хтось просто втікає, а хтось уже звук
крутити прокльони в зубах.

Хвилюється гнів – відроджений знак,
в нім праведна сила і міць.
Вливається лють у кривавий кулак,
щоб ним таврувати убивць.

Кволіє надії розбита струна...
Молитва за тих, хто там...
Нам конче потрібна віра міцна,
як кара невірним катам.

Обірвані «як ви?», «все штатно», «ви цілі?»...
Коли на думках ще обридливо й гучно,
Світанок вибрижує сонцем несміло.

Ми і вони

Схиляє юність легше жити,
не озиратися « на вчора»,
не зупинятися на митях,
не занедбати час у горі.

Схиляє радощі шукати,
а прикрість відкидати вчасно.
Дослухатись до них нам варто?
Зігнорувати мудрість власну?

Вони від нас в рази стійкіші,
а потрясіння для них – норма.
Їх доля згуртувала більше,
Для них життя – суцільні шторми.

У них зривається, як вибух,
те, що у нашім напівслові
ховалось легко й напівтихо,
дзвенить сміливо й по-новому.

Та юна мудрість – виклик часу.
Елюзії не затверділи:
Уміють поділитись щастям,
Його ж перетворили в силу.

Що ж побиватися не треба
У вік насилля і руйнацій:
Їх захищає вічність неба,
Уміння в горі засміятись

Шумовецька Інна Миколаївна,
вчителька української мови та літератури
Одеського ліцею «Фонтанський»

Стара хата з вітром розмовляє...

Стара хата з вітром розмовляє,
вікном смутним все дивиться до саду.

Були батьки колись – тепер немає,
Як і нема колишнього вже ладу.

Стоїть самотньо в сонце і в негоду,
невтомно родять яблуні старі.

Життя мина, як сонячна погода,
Зозуля ще літа кує мені...

Спадає жовтий лист, дощем умитий,
а навесні знов квітне білоцвіт.

Ростуть онуки, вже дорослі діти.
Зозуле, не мовчи: накуй ще трохи літ.

В садку з весною піднялися трави,
Здається, не старіють солов'ї...

Життя приносить ласку і удари...
І так біжать кудись літа мої...

Нечасто я буваю біля хати,
Але стрічають вишні у саду...
Ходили тут бабуся, батько, мати –
Тепер я тихо сад свій обійду...

Зустріну дощ обличчям, як рідненький,
заплющу очі з пісні солов'я,

Вже вечоріє, заграва близенько,
Зустрілись тихо: хата, пам'ять, я...

Находить ранок, сон покинув хату,
Пташина рання змінить солов'я.

Лелека промайнув оце крилатий...

Ідем за руку – свіжий ранок й я...

Благословенне, що живе і квітне.

Лелечка на гнізді і щебет ластівят.

Ніяка фарба довго хай не блідне,

І хай луна повсюду сміх дитячий

Настрій

Не знаю, скільки ряст буду топтати.

Фіалочки збиратиму в букет.

Зорю й схід сонця радо зустрічати

Й заходити щоденно в інтернет...

В четвер додам до кави я кориці,

І погортаю глянцеви́й журнал.

Хай мила молодість мені наснитись,

Коли за день хотілось вищий бал.

Знов підфарбую вії я густенько,

У бантик губи й стрілку кину в брови.

Та ось картини міняться швиденько-

І я вже знов серед життя діброви.

Мадонна, матір, квітка, жінка-

Це все про нас, богинь земних, так сказано.

Птахи весною знов співають дзвінко.

В піснях пташиних теж про нас розказано.

Лиш розуміти треба цю чарівну мову,

Милуючись, збирати первоцвіт.

Як гарно жити в щасті !

Це чудово...в зозулі не питати, скільки літ...

Топтати ряст, радіти сині неба,

І проводити сумно зграї птиць.

Молюся Господу! Це вже потреба...

В сльозах гарячих поклонюся ниць.

Цимбал Тетяна Василівна,
вчителька української мови та літератури
Одеського ліцею № 16

Червень

Чорнобривий червень
Човгає врочисто,
Черешнево квітне
На гілках намисто.

Десь рояться бджоли,
Джмелик п'є росу
І несе обніжку
в лапках золоту.

Бабця на ослінчику
Під обід дримає,
Назбирала першого
Кропу ще у маю.

Через тин сусідка
Килим вибиває,
Аж схилили голови
Під віконцем мальви.

Соловейко тьохкає.
Вже цвіте калина.
Ввечері поскрипує
Корба журавлина.

Стелиться веселкою
Річка за городом.
Сутінки спускаються
в село понад бродом.

Рипнула вже хвіртка,
Ще Бровко не спить.
І якась там тітка
Тихо гомонить.

Біля ніг ще в'юниться
Хвостиком Мурко.
Огортає ніченька
Серпанком село.

Цвіте трояндово троянда

Цвіте трояндово троянда –
Аж млосно-п'янку навкруги
І пелюстково-зорепадово
Встеляє білим береги...

Медвяно ллєбся ароматами,
Гірчить абсентом полину,
Ванільно-кремово-гранатову
Розносить вітер пелену.
І яблуневим ніжним кольором
Вечірній пруг ховає дно.
Легенький вітер над просторами
Збиває квіти в ескімо.

Оклюк Олена Григорівна,
вчителька української мови та літератури
Одеського ліцею № 13

Прийшла весна

Коли весна прийде до нас?
Ніхто не знає, в який час.
Чомусь вона не поспішає,
Свою красу не відкриває.

Дерева — мов після війни.
А квіти, квіти... де ж вони?
Трава, неначе вік проспала,
Земля, немов весь рік дрімала.

Люди чомусь сумні та мляві,
Змінить природу ми «не вправі».
Законів у природи є багато,
Їх люди поважають свято.

Та є проблема лиш одна:
Коли ж прийде до нас весна?
Вона прийде, краєчком ока зазирне,
Легеньким вітерцем на відстані війне,

Зігріє душі й молоді серця...
Вбрані дерева підуть до вінця!
А як весна розкриється вповні —
Засяють дні чарівні та ясні.

Проблем нема, прийшла весна,
І пробудила всіх вона!

Тріумф

По життю мені оди ніхто не співав,
Не присвячував віршів і не впадав,
Та я гордо йшла до своєї мети,
Я плакала надію, бо ж у мене є ти:
Мій талант і натхнення;
Мій поклик душі і моє одкровення;
Думка-стріла й перли-слова;
Чиста душа й світла голова.
Та я все ж дочекалась тріумфу свого,
Хоч спіткнулась не раз, ідучи до цього.
Я збрала усі смарагди свої.
Усміхнені, щирі, мов діти малі.
Так довго чекали на волю вони.
Заіскрились на сонці, пішли до води,
Все далі й далі... і попливли,
Місце обрали, час віднайшли.
Як вдячна я долі, що ви в мене є,
Поклик душі, одкровення моє.
Хоч оди мені ніхто не співав,
Не присвячував віршів і не впадав,
Я сумлінно і вперто,
Скажу вам відверто,
Крок за кроком я йшла до цієї мети.
Мій таланте, мій друже, бо ж у мене є ти!

Дорога на ймення життя

Є багато на світі доріг,
Та стежина лише одна —
Ота, що падає тобі до ніг,
Як червона, барвиста хна.
Ця дорога веде вдалечінь,

І кінця їй, напевно, немає.
Вона схожа чимось на тінь,
Але тінь іноді зникає.
Та вона не зникне ніколи,
Якщо ти не захочеш цього.
Проведе крізь життєві кола,
І навіки збентежить його.
Бо дорога ця — не проста,
Її можна назвати життям!
Ця дорога, хоч і таємна,
Проведе тебе майбуттям!

Красномовний господар

Чи розумієш мову вітру?
Він нашіптує деревам
Свою історію-палітру,
Що переходить, згодом, травам,
Озерам, лукам і лісам,
Що так хвилюються тривожно
За долю вітру, що десь там...
Бунтує так бентежно й дивовижно.
Володар усіх природних явищ.
Куди війне і як війне, то так уже й буде.
Ніхто не в захваті від цих видовищ,
Але ж послухай-но, послухай, як гуде!
Ти чуєш, чуєш ці слова?
Ти відчуваєш його силу?
Силу володаря, що владарює над усіма,
Кидаючи у вічі "море" пилу,
Навіваючи спогадів "макітру",
Що розвіваються на схилі прірви.
Нашіптує...чуюсь історію-палітру,
Перевіваючи слова, неначе барви.

Борги

Я весні заборгувала
Всього декілька моментів,
А вона все споглядала
На боргових агентів.
І весна обрала їх
Борги повертати,
Вітряних посланців своїх
До кожної сільської хати.
Облетівши всі двори,
Не знайшли вони борги,
І піднялись догори
Злі агенти-вороги.
Їхній погляд зупинила
Самітна хата край села.
Господиня їх зустріла,
І то була саме я.
"Ти боржок весні віддай!" —
Грізно посланці сказали.
"І процент туди додай!" —
Під кінець пробурмотіли.
"Я цих моментів не віддам,
Нехай що б ви не казали,
А весні я передам
Найкоштовніші метали.
Дарунок цей нехай візьме,
Своїми буйними вітрами.
Вітанячко скорше прийме —
Розрахуємось з боргами!"

Маліцька Анна Дмитрівна,
Учителька англійської мови
Одеського ліцею № 78

Розкішне літо

Розкішне літо! Нам не треба слів,
Щоб кожний раз твої любити роси...
Солодкий жар палких, золотокосих,
Під сонцем розтелившись полів.

Не треба раю! Він в нас на землі
Цвіте зірками, сяйвом плодоносить.
Розкішне літо! Нам не треба слів,
Щоб кожний раз твої любити роси!

Ми, наче в морі – білі кораблі!
Нас, молодих, щасливий вітер носить.
Люблю, і любиш ти... Нескоро осінь
Нам напророчать в небі журавлі...
Розкішне літо! Нам – не треба слів.

* * *

Про дощ нічний не пишуться вірші –
Його не можна передати словом.
Лише вдихати – з небом, знову й знову,
Поки від щастя в горлі запершить!

Він, відбринівши, свіжий слід лишить
І запашного вітру колискові.
Про дощ нічний не пишуться вірші –
Його не можна передати словом.

Чарують ним... Створити би мерщій
Хоча б рядок – та відбирає мову,
Бо він п'янкий, до серця йде самого,

З полону рим торкаючись душі...
Про дощ нічний не пишуться вірші.

До мого натхнення

Ти зіркою мені в житті не став –
Лиш небосхил приніс в очах прекрасних
І Всесвітом, мов квітами, прикрасив
Душі моєї кришталевий став.

Так пісня може вразити проста,
Так золотом блищать осінні ряси.
Ти зіркою мені в житті не став –
Лиш небосхил принів в очах прекрасних.

Твій міф в моєму серці проростав
Й віршами вийшов – людям на окрасу.
Світи ж для мене, рідний, понад часом,
І словом знов цілуй мої уста,
Хоч зіркою мені в житті не став.